

[Mimi Jakobsen]

som hr. Bilgrav-Nielsen netop sagde, vil jeg gerne fremhæve, at det også ligger i aftalen, at ethvert parti, der deltager i den aftale, og som har været igennem hele denne proces, hvad SF jo ikke har, har pålagt sig selv en selvdisciplin. Det har vi i CD, og det er jeg overbevist om at vores aftalepartnere også har, men på baggrund af, at vi nu har været denne proces igennem, hvor vi har arbejdet med meget vanskelige spørgsmål, så ville man da også være et skarn, hvis man gik hen og ødelagde det i februar måned. Det er den selvdisciplin, der er tale om. Der er vel ingen af os, der forestiller os, at hele 1992 kan forløbe, uden at der kan komme et eller andet problem op, som mange af os føler trang til at løse, og det er der også mulighed for inden for forligskredsen, men jeg vil gerne opfordre hr. Svend Heiselberg indtrængende til at pålægge sig selv og Venstre i dag den selvdisciplin, der hedder, at man ikke begynder at sætte spørgsmålstejn ved det, der vel lidt mandschauvinistisk må hedde en gentleman agreement.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan tydeligt høre, at hr. Bilgrav-Nielsen har ret i, at det er et ubrydeligt samarbejde! Foreløbig går det jo lystigt med for mig at se temmelig vidt forskellige udlægninger af, hvad det er, der er aftalt.

Jeg vil gerne for at få opklaret sagen spørge Socialdemokratiet, om Socialdemokratiet opfatter det sådan, at man skal have godkendelse af sine forslag, før man kan fremlægge dem for offentligheden. Er det sådan, at regeringen først skal sige: Ja, det er i orden; det forslag må I gerne fremsætte? – Det mener socialdemokraterne ikke, kan jeg se på dem nede i salen.

Så vil jeg gerne spørge Socialdemokratiet: Hvis det nu er sådan, at der kan findes et flertal her i Folketinget for en udgift på et eller andet område, som regeringen ikke kan lide, har regeringen så vetoret, eller har den ikke vetoret?

I den forbindelse vil jeg gerne minde Socialdemokratiet om, at et sådant flertal godt kan findes, hvis Socialdemokratiet i nogle sager undtagelsesvis kunne blive enige med to partier, der står uden for finanslovaftalen. Så har vi faktisk et flertal.

Det hænder jo en gang imellem – det er sjældent, det indrømmer jeg – at vi kan blive enige med Fremskridtspartiet om nogle udgifter. Fremskridtspartiet havde f.eks. ét ændringsforslag blandt sine 800 til finanslovsforslaget i går, som vi kunne stemme for, nemlig et forslag om at afsætte flere midler til nogle bevægelseshandicappede.

Må Socialdemokratiet sige ja til et sådant forslag, som Socialdemokratiet kan få flertal for sammen med SF og Fremskridtspartiet, eller har Venstre en vetoret? Jeg har nemlig fået det indtryk blandt Venstrefolkene, at de opfatter det sådan, at de har en vetoret. De er så glade for, at de har fået lavet et forlig, fordi de føler, at de har bundet Socialdemokratiet.

Vi kan ikke have, at der er en sådan uklarhed. Vi må have klarhed over spørgsmålet: Er Socialdemokratiet bundet af, at Venstre har vetoret i udgiftspolitikken i 1992, eller er Socialdemokratiet ikke bundet af det?

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kan godt forstå, at hr. Jes Lunde spørger så interesseret, for hr. Jes Lunde har jo ikke været vant til at indgå så mange finanslovsforlig og har ikke den erfaring som andre partier. I den anledning skal da jeg gerne oplyse, at Kristeligt Folkeparti har indgået mange finanslovsforlig både med denne regering og også med socialdemokratisk ledede regeringer, og vi har altid opfattet det som en selvfølge, at når vi indgår et finanslovsforlig, går vi ikke samtidig og bruger penge inden for det indeværende finansår. Det synes vi er noget helt selvfølgeligt. Det er de vilkår, vi altid har indgået finanslovsforlig under, og det vil jeg også råde SF til, den dag SF indgår et finanslovsforlig. Så kan man komme med et forslag, som koster nogle penge, der så træder i kraft det følgende år. Naturligvis kan man komme med en række holdningsforslag, hvoraf der er en hel række, som ikke koster penge, og det skal man da ikke først spørge de andre finanslovsforligspartier om. Vi har vores holdningsmærkesager, som vi selvfølgelig kan føre frem, men vi bruger ikke ekstra penge. Det synes vi ikke er den rigtige ånd at indgå et finanslovsforlig i, og det vi tror faktisk andre har den samme forståelse for som vi.